HOLLY WEBB

Visszatérés a titkos kertbe

HOLLY WEBB

Visszatérés a titkos kertbe

manó könyvek

A mű eredeti címe:
Return to the Secret Garden

First published in the UK in 2015
by Scholastic Children's Books
An imprint of Scholastic Ltd.
Text copyright © Holly Webb, 2015
Hungarian translation © Ruff Orsolya 2018
All rights reserved.

Kiadta a Manó Könyvek Kiadó Kft.,
az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja. 2018
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
www.manokonyvek.hu
Felelős kiadó:
Kolosi Beáta ügyvezető igazgató
Minden jog fenntartva.
Fordította: Ruff Orsolya
Szerkesztette: Kertész Edina
Olvasószerkesztő: Kótai Katalin
Műszaki vezető: Rácz Julianna
Nyomdai előkészítés:

Nyomdai kivitelezés:
Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető:
Balizs Attila vezérigazgató

Első fejezet

A gyerekek kettős sorokban masíroztak végig az utcán, és csak az egyikük tekintett vissza. A többiek nem forgolódtak, hiszen nem volt rá szükségük. Nem volt miért visszapillantaniuk. Minden vagyonkájuk náluk volt – néhány ruhadarab, itt-ott egy viharvert, formátlan plüssállat. Valamennyien egy papírcsomagot meg egy gázmaszkot cipeltek, mindössze ennyi volt velük.

Emmie csak vonszolta magát, és hátrapislantgatva leskelődött, így aztán a mögötte menetelő Arthur meglökte, jelezve, hogy kapkodja már a lábát. A lány fürgén megrúgta, majd elindult visszafelé, és még mindig őt kutatta a tekintetével.

De Lucy nem volt ott. Amúgy is, butaság volt azt várni, hogy majd ott várakozik, gondolta Emmie. Lucy szinte sosem merészkedett ki az utcára – félős volt, és utálta a lármát. De Emmie csak meresztette a szemét, és abban reménykedett, hogy a magas ház sarkánál megpillantja az utánaleskelődő fekete kismacskát. Lucy valószínűleg a hátsó kertbe menekült, Emmie erre a keserves felismerésre jutott, majd újra belerúgott Arthurba, mert a fiú gúnyosan mosolygott rajta, és mert ehhez volt kedve.

– Emmeline Hatton!

Emmie sóhajtva megpördült. Miss Dearlove azt természetesen nem látta, hogy Arthur meglökte őt. Azt sose látta meg.

– Én, kisasszony? – kérdezte ártatlanul, és próbált úgy nézni, mint akinek sejtelme sincs, mi lehet a baj.

A nevelőnő rámeredt.

– Nem, a másik Emmeline Hatton. Hát persze hogy te! Te kis undok, hogy voltál képes így belerúgni Arthurba?

– Meglökött... – kezdett bele Emmie, de Miss Dearlove nem bajlódott azzal, hogy végighallgas-

sa; megragadta Emmie karját, és a sor elejére rán-cigálta. Apró termetű hölgy volt, valójában alig nagyobb Emmie-nél, a kislány mégsem mert hú-zódozni. Ismerte Miss Dearlove-ot, amióta csak az eszét tudta. A nevelőnő olyan volt, mint egy sebes, pici játékvonat, melyet a színtiszta morcosság za-katoló okvetetlenkedéséig húztak fel. Jobb, ha az ember nem kerül az útjába – de Emmie-nek vala-hogy mindig sikerült.

– Most jöhetsz Miss Rose-zal és a kicsikkel, hi-szen hogyan is bízhatnánk abban, hogy egy tíz-éveshez méltón viselkedj. Miért mindig veled van a baj? Főleg a ma reggeli nevetséges viselkedésed után. Mintha nem lenne épp elég, ami aggodalom-mal tölthetne el bennünket! – Az órájára pillantott. – Miss Rose, sietnünk kell; az állomás bizonyára zsúfolásig lesz, és nincs vesztegetni való időnk. – Még egyszer a sor végére szaladt, és utoljára még odasziszegte Emmie-nek: – Viselkedj!

Miss Rose általában kevésbé volt házsártos, mint a nevelőnő, de most ő is végigmérte Emmie-t, és felsóhajtott.

– Az összes közül miért épp a mai napon, Em-mie? Azt hittem, több eszed van.

– Fellökött – motyogta Emmie. Tudta, hogy ez nem teljesen igaz, de nem hagyhatta, hogy az övék legyen az utolsó szó. – Ez nem igazság. Miért mindig én kerülök bajba? – Miss Rose mellett bandukolt az utcán, magában fortyogott és mormogott. Ha felfortyan és zsémbel, akkor nem sírja el magát, és nem adja meg ezt az elégtételt Arthur Banksnek, bármennyire is ráncolja miatta a homlokát Miss Rose.

A távozásuk előtti napon szóltak nekik. A reggeli végén Miss Dearlove felállt, és elmagyarázta, hogy mivel várhatóan napokon belül kihirdetik a hadiállapotot, a Craven Otthon lakóit „biztos helyre" evakuálják.

Senki sem tudta, mit jelent az evakuálás, leszámítva, hogy valamilyen módon kapcsolódik a tanterem polcain sorakozó barna dobozokhoz, melyek a gázmaszkokat rejtették. Az elmúlt néhány hónapban hetente egyszer fel kellett húzniuk, hogy aztán ormányosan és guvadt szemmel ücsörögve meredjenek egymásra. Az első néhány próba után Arthur rájött, hogyan tud otromba hangot kelteni, egyfajta szellentő horkantást a gumis arcmaszk körül. Attól fogva mindig azt csinálta, és

mindannyian nevettek rajta – még Miss Dearlove sem tűnt olyan mérgesnek, amikor arra kérte, hogy fejezze be.

De Emmie azóta szinte minden éjjel azokról a hatalmas, kerek szemekről álmodott. A maszkok üveglencséi fölé hajoltak, közel furakodtak, és rámeredtek. A gázmaszkoknak segíteniük kellett volna nekik a légzésben, ezt Miss Dearlove mondta, de amikor Emmie a saját maszkjára gondolt, melyet abba a vékony kartondobozba zártak, azon kapta magát, hogy a levegő a torkában reked. Különben is honnan jönne az a gáz? Senki nem árulta el nekik. Arthur és a pajtása, Joey azt mondta, hogy repülőkről dobják le, de az a gáz, amit Emmie ismert, csöveken érkezett, mégpedig a konyhai tűzhely számára. Nem értette, hogyan lehetne repülővel szállítani. Bárcsak valaki elmagyarázná, gondolta keserűen, és a járda repedését rugdosta, miközben tovább meneteltek. Hová mennek és minek? Mi történik? Senki nem mondott nekik semmit. Nem kellett tudniuk, csak becsomagolták őket, mint a ruháikat, és elküldték...

– Nézd csak! – A kislány, aki mellé belökték, meghúzta a kabátja ujját.

– Mit? – motyogta Emmie, de nem nézett oda.

– Amott – Ruby az út túloldalára mutatott. – Nézd, Emmie, ott! Gondolod, hogy őket is evakuálják?

Emmie megfordult, és azt látta, hogy egy iskola mellett haladnak el, ahol hosszú oszlopban sorakoztatják fel a gyerekeket az udvaron. Egész gyűjteményük volt viharvert bőröndökből és barna papírcsomagokból, melyeket magukkal cipeltek, a kabátjukra pedig cédulákat tűztek.

– Gondolom...

– Akárcsak minket... – mondta elgondolkodva Ruby. – Nem tudtam, hogy mindenkit elküldenek.

– El kell hagynunk a városokat... arra az esetre, ha repülők szállnának el fölöttük – mondta Emmie bizonytalanul. – Minden gyerek ezt teszi. – Ezt gondolták legalábbis a fiúk. A nevelőnő nappalija körül ólálkodtak, és a híreket hallgatták, így aztán a kislány feltételezte, hogy igazuk lehet. A gyerekek az udvaron eléggé hasonlítottak rájuk, leszámítva, hogy anyukák tüsténkedtek körülöttük, és néhány apuka is. Szendvicseket dugdostak a gyerekek zsebeibe, megölelték őket, és mellettük loholtak, amint a gyerekek sora kikígyózott az ut-

cára. A gyerekek elvonultak. Két idősebb fiút követtek, akik egy olyan zászlót tartottak a kezükben, melyre az iskola nevét hímezték – már-már úgy festettek, mint egy körmenet, gondolta Emmie.

Emmie látta, hogy néhány iskolás gyerek sírdogál. A kisebbek közül többen az anyjukba csimpaszkodtak; sápadtak voltak és zaklatottak. Láthatólag ők sem tudták, mi történik velük. De voltak, akik boldognak tűntek, a bőröndjeiket lóbálták, mintha csak vakációzni készülnének. Talán így is van – még akár a tengerpartnál is kiköthetnek.

Emmie elgondolkodva hunyorgott. Szinte teljesen biztos volt abban, hogy még sosem hagyta el Londont. Egészen mostanáig nem is igazán töprengett azon, hogy hová mehetnek, túlságosan aggódott amiatt, hogy mit hagynak maguk mögött. Talán annak a két fiúnak ott a sorban, akiknek fülig ér a szája, igaza van. Ez egy kaland...

De szinte az összes anyuka a könnyeit törölgette, sebtében, a kezük szélével, hogy mások ne lássák. Emmie megborzongott. Úgy vélte, az árvaházi gyerekek szerencsések – az összes felnőtt velük tart, akiket ismernek. Mégsem érezte, hogy szerencsés lenne. Próbálta felidézni, milyen puha volt Lucy fe-

jecskéje, ahogy az ujjainak feszült, a leheletének melege, ahogy a kiscica az orrával bökdöste. De most csak Rubyt hallotta, aki azért nyafogott, mert fáradt volt és szorította a lábát a cipő.

Nem mentek messzire, de az utcák sokkal forgalmasabbak voltak, mint a Craven Otthon körüli csöndes környéken. Emmie is fáradtnak érezte magát, annyi ember nyomakodott körülötte, és ott volt még a kocsik, kézikocsik és buszok állandó moraja végig a nyüzsgő utcán. Bármely más napon mókás lett volna megállni valamelyik járdaszigeten, és csak bámulni és elmélázni azon, hogy hová hömpölyög ez a sok ember. Ezen a napon Emmie azt kívánta, bárcsak a hálószobája ablakában ücsöröghetne, és az ablakon kibámulva leshetné a fűszeres kocsiját, és néha egy-egy autót. Akkor azt kívánta, bárcsak történne valami, valami izgalmas, és tessék, most történik.

– Már majdnem ott vagyunk, Ruby – mondta Miss Rose megnyugtató hangon. – Az állomás épp az út mellett van, látod? Ott az óratorony, és alatta a neve: King's Cross.

Az állomás hatalmas volt, két óriási íves ablak-

kal az utcafronti oldalon, melyek alagútszájakra emlékeztettek.

– London és északkeleti vasút? Ezek szerint északkeletre tartunk, kisasszony? – kíváncsiskodott Emmie, közben a tetőn lévő többi fehér betűt pásztázta. De Miss Rose nem törődött vele, és elkezdte átterelni a gyerekeket az úton. Egy rendőr intett nekik, feltartva ezzel a buszsort, majd lemosolygott a kis Rubyra, aki kifakult maciját szorította magához.

Más gyerekek is sorokba rendeződve tartottak az állomás felé, több százan, és úgy masíroztak, mint a pici hangyák. Még többen és többen özönlöttek le a buszokról, felcédulázva, kezükben csomagokkal és kopott bőröndökkel. Emmie még sosem látott ennyi vele egykorú gyereket. Hányan hagyják el majd Londont?

Miss Rose lelassított, ahogy a főépület elején szétszórt üzletek mellett haladtak el, és Miss Dearlove-ot keresve nyugtalanul körbenézett.

– Mi az? – kérdezte Emmie. Miss Rose hirtelen olyan bizonytalannak tűnt. A személyzet az otthonban serény volt, és eltökélt a költözésben; elhessegették a kérdéseket, és sürgették a gyereke-

ket, hogy csomagolják be csekélyke motyójukat. Emmie-nek most először jutott eszébe, hogy a felnőttek talán ugyanúgy össze vannak zavarodva, és ugyanúgy aggódnak, mint a gyerekek. Mrs. Evans, a szakácsnő most úgy tartotta maga előtt a nagy, fekete kézitáskáját, mint valami pajzsot.

– Semmi, Emmie! – vetette oda élesen Miss Rose. Eltekintett az ajtó köré halmozott homokzsákok és a lefelé vezető lépcsősor közé – továbbra is a Metró felirat virított fölötte, de már egy hatalmas kőtörmelékhalom zárta el az utat. Ragyogó mosolylyal pillantott le Emmie-re, megvillantva fogsorát. – Csak nem voltam teljesen biztos benne, hogy melyik ajtón kell bemennünk, ennyi az egész. Számítanunk kell rá, hogy háborús időkben minden egy kicsit másképp fest, nem igaz? – tette hozzá nyugtató, monoton hangon, mintha Emmie lenne az, aki megijedt.

Miss Rose nem engedte meg magának, hogy megriassza az állomáson belüli hatalmas tér, vagy a gyerekek nyüzsgő tömege. Kihúzta a vállát, bemasírozott velük, majd újra megszámolt mindenkit, ha netán a húsz árva közül valamelyik elveszett volna útközben. Emmie nem gondolta, hogy bár-

melyikük ilyesmire vetemedne. Most, hogy jönnek azok a repülők meg a gáz. Korábban eszébe jutott, hogy megszökik – azokon a napokon, amikor nem történt semmi, és senki nem szólt hozzá egy szót sem. De ez még azelőtt volt, hogy megtalálta volna Lucyt.

Miss Dearlove odalépett egy vasutas egyenruhába bújt emberhez, aki a homlokát ráncolva pillantott a listájára, végül az egyik legtávolabbi vágányra mutatott – majd újra rátekintett az órájára, megint mutogatott, a kezét rázogatta.

A nevelőnő visszasietett hozzájuk, elkapta Emmie kezét, és nagyot rántott rajta.

– Nincs sok időnk – gyertek, mindannyian! Ne piszmogjatok! Nagyon sok pótvonatot indítanak az evakuált iskoláknak – tette hozzá Miss Rose-nak. – Felborult a menetrend. Ha ezt lekéssük, akkor órákat kell várnunk. – Miközben beszélt, ingerült pillantást vetett Emmie-re – elvégre a kislány hibája volt, hogy késésben voltak.

A vonatból már dőlt a gőz, amikor a gyerekek kirohantak a peronra. A hordár kinyitotta nekik az ajtót, és betessékelte őket, amíg Miss Rose, Miss

Dearlove és Mrs. Evans a táskákkal és az elemózsiás kosarakkal zsonglőrködtek.

Emmie lerogyott egy párnás ülésre, magához szorította a ruháit rejtő barna papírcsomagot, és kibámult az ablakon – a szomszédos vágányon egy másik vonatot látott, melyből egy kislány bámult vissza rá. Emmie halványan rámosolygott, amikor észrevette az idegen lány félős, egyben izgatott arckifejezését. Volt benne valami a saját émelyítő magányosságából is. Talán ez a lány sem hagyta el még soha Londont. Talán még sosem utazott vonaton. De talán, tényleg csak talán, a vonat valami új és más felé viszi. A dolgok jobbra fordulhatnak – még ha oly sok mindent maga mögött kell is hagynia.

A kislány integetett neki, és Emmie lassan felemelte a kezét, miközben a vonat megrázkódott, és csikorogva kigördült az állomásról, ki Londonból, és idegen tájak felé indult.

Emmie hátradőlt a szúrós bársonyülésen. Az ablak felé nézett, de alig pillantott a rézsű zöld lankáira, melyen a vonat keresztülrobogott. Azon mélázott, vajon merre tart a másik lány vonata.

Kedvesnek tűnt – nem, nem is kedvesnek. Miss Dearlove és Miss Rose mindig arra biztatta őket, hogy kedvesek legyenek. *Játsszatok kedvesen! Nem, ez nem kedves, ugyebár, Emmie? A kedves kislányok nem így viselkednek.*

Az egyetlen Emmie-vel egykorú lány akkor hagyta el a Craven Otthont, amikor mindketten ötévesek voltak. Louisa valóban nagyon kedves volt, ezért is fogadták örökbe. Emmie számára eléggé egyértelművé tették, hogy ha jobban hasonlítana Louisára, akkor őt is örökbe fogadhatnák. De most már túlságosan idős volt ehhez. És amúgy sem törődött vele.

Emmie végigsimított az ülés karfáján, a szeme sarkába könnyek gyűltek. A sötét, poros anyag Lucy bundájára emlékeztette.

Valahányszor az egyik kisebb, aranyosabb, *kedvesebb* gyereket egy igazi otthonba vitték, vagy amikor Miss Dearlove hálátlannak nevezte, vagy a fiúk azzal csúfolták, hogy vézna és sápadt és csúnya, Emmie egyszerűen csak megrántott a vállát, és mereven nézett. Miss Dearlove arcátlannak nevezte, Arthur pedig adott neki egy pofont, amiért úgy nézett rá.

Emmie addig bámult, amíg Miss Dearlove sarkon nem fordult, vagy a fiúk el nem unták magukat. Ezt követően felosont az emeletre, a lányok hálószobája melletti lépcsőforduló kis ablakához. Egy hatalmas szekrény, amely dugig volt dohos takarókkal meg feleslegessé vált ruhákkal, félig-meddig eltakarta, egy pici, vézna, csúnya alak pedig bepréselhette magát a szekrény mögé és kinyithatta az ablakot – meg kimászhatott a rozsdás tűzlépcsőre, anélkül, hogy bárki tudta volna, hová tűnt.

Az első néhány alkalommal, amikor kiosont, rögtön azután, hogy felfedezte magának az ablakot, egymagában ücsörgött ott, és elnézett a tetők felett. Szerette a látványt, szerette nézni a felhőket, melyeket pirosra festett a lemenő nap. Még azokon a napokon is, amikor Londont a köd fojtogatta, elképzelte a szürke rétegek alatt az eget és a háztetőket. Ha a korlátnak dőlt, még éppen rálátott az út egy kicsiny sávjára, figyelhette a gyalogosokat, és elmélázhatott, vajon hová mehetnek, és hogy egy szép napon vajon ő hová fog menni. Még néhány lépcsőfokot is leóvakodott a törékeny, ósdi vaslépcsőn. De aztán a józan eszére hallgatva újra visz-

szasettenkedett. Nem volt hová mennie. Nem mehetett el.

Emmie egy februári délutánon is a tűzlépcsőn ücsörgött, amikor először meglátta őt. Már majdnem teljesen besötétedett, és dermesztően hideg volt, különösen mivel nem volt rajta kabát. Nem tudott felosonni az emeletre a kabátjáért anélkül, hogy valaki meg ne kérdezze tőle, minek az neki. De megérte fázni, hiszen addig is magában merenghet, és figyelheti az eget.

Emmie úgy érezte, mintha teljesen egyedül lenne az egész városban. Az eget bíbor fény áztatta, és felhőfoszlányok lebegtek tova, látszólag olyan közel, hogy akár meg is érinthette volna őket. Emmie a fémkorlátnak dőlt, érezte, ahogy a vas kegyetlen hidege az arcába harap, és tudta, hogy be kellene mennie, mielőtt valakinek feltűnik a hiánya.

Valamiért mégis maradt. Később úgy gondolta, tudta, hogy valami történni fog. A fémlépcsők alig hallhatóan megnyikordultak, és egy sötétebb árnyékpaca lopakodott a piciny lépcsőfordulóhoz, ahol Emmie is kucorgott.

– Egy macska! – suttogta. A macska kicsi volt – épphogy kinőtt a kölyökkorból – és nagyon félénk.

A lépcsőforduló peremén téblábolt, és gyanakvón figyelte őt. A fény megcsillant a szemében. Miért jött föl idáig?

Emmie óvatosan a zsebéhez nyúlt. Nagyon igyekezett, hogy ne tegyen hirtelen mozdulatokat, és ne ijessze el a macskát. Egy szendvicset rejtett a zsebkendőjébe – halkrémeset. Utálta, márpedig mindent meg kellett enniük, ami a tányérjukon volt. A maradékot rendszerint ledobta a tűzlépcsőn, de most megfeledkezett róla. Visszafojtotta a nevetését. Talán eddig is a macska ette meg a hulladékot. Talán épp ezért jött ide.

Kibontotta a zsebkendőjét, és elfintorodott, amikor megérezte a szagot. Ám motoszkálás indult a sötétben; a macska megmozdult. Ő is érezte a halkrém szagát. Valaki felkapcsolta odabent a villanyt, és Emmie meg a macska is megdermedtek. De senki sem látta a nyitott ablakot. Gyors lábak dobogtak fel a lépcsőn, és az egyik kislány eltűnt a hálóteremben.

A lámpafénynél Emmie szemügyre vehette a macskát, amely kicsi volt és sovány – akárcsak ő maga. A vaspadló egyik sarkába gömbölyödött, szemét a félig kicsomagolt szendvicsre függesztet-

te, de túlságosan rémült volt ahhoz, hogy közelebb lépjen.

Emmie lassan letette kettejük közé a zsebkendőt, majd teljesen kibontotta, így a kis állat megnézhette magának az ételt. Aztán a lány visszahúzódott egészen a házfalig.

– Akár meg is eheted – suttogta neki. – Én nem fogom. A tied lehet. – Érdeklődve nézte a macskát – kicsit sem hasonlított azokra a cicákra, melyeket a tankönyvekben látott. Azok pufók, dögönyözni való állatok voltak, hosszú fehér bajusszal. Ez a teremtmény egy éhenkórász volt – és sokáig nem is tudott ellenállni a szendvicsnek. Előreszökkent, és elkezdte tépni a kenyeret, néha-néha pedig Emmie-re pillantott, hogy ellenőrizze, nem mozog.

Miután elpusztította a szendvicset, a macska megszimatolta a zsebkendőt, és még meg is nyalta, a szövet ugyanis magába szívta a halkrémet.

Aztán sarkon fordult, és eliszkolt, sovány farkát alacsonyan tartotta, Emmie pedig kihajolt, hogy végignézhesse, ahogy leszalad a lépcsőn.

A rá következő éjjel csak vajas kenyér volt nála, de a macska nem nagyon bánta. Befalta az egész

szeletet, és amikor Emmie kinyújtotta az ujjait, érdeklődve megszimatolta, mielőtt elinalt volna.

Emmie továbbra is a tűzlépcsőhöz vitte a maradékokat, a macska pedig újra és újra felbukkant. Amint a kislány kilépett az ablakon, egy parányi sötét alak jelent meg, mely minden egyes alkalommal fürgébb lett. Persze akadtak napok, amikor Emmie nem jutott ki, napok, amikor Miss Dearlove egy „gyors séta" mellett döntött, vagy amikor a felügyelők jöttek. De Emmie-nek csak pár másodperc kellett, hogy a szekrény mögé surranjon, és résnyire nyissa az ablakot, majd kidobja a maradékot a tűzlépcsőre.

Különös érzés kerítette hatalmába, miközben arra várt és abban reménykedett, hogy megpillantsa a fekete bundát. Nem mintha sokáig maradt volna a macska, legalábbis azokon az első napokon semmiképp. Ő – Emmie csak találgatni tudott, hogy egy cicalányról van szó, de az „az" olyan nyomorúságosnak hangzott – mindent megevett, amit csak Emmie hozott neki, és amikor már megygyőződött arról, hogy minden étel elfogyott, viszszasietett, hogy folytassa, akármit csinált is addig.

Valószínűleg a kukák körül szimatolt, Emmie erre gondolt.

Furcsának tűnhet, hogy ilyen sokat törődött vele, hogy az órákon csak ült, és abban reménykedett, hogy majd felbukkan a cica, de Emmie azon kapta magát, hogy többet gondol a macskára, mint bármi másra. Sosem volt házi kedvence, és nem ismert bármiféle állatot. A Craven Otthonban imittamott előfordult egér, akkor is csak a konyhán, ahová a gyerekek nem tehették be a lábukat. Esélye sem volt rá, hogy morzsákkal szelídítsen meg egy egérkét, még ha Emmie-nek ez kedvére való is lett volna. A tudat, hogy a macska miatta vagy a szendvicséért jön ide, megmozgatott benne valamit. A macska őt akarta, még akkor is, ha csak az étel miatt. Szüksége volt rá – és neki is szüksége volt a macskára.

A harmadik héten a macska Emmie ölébe mászott, amikor a kislány nem tudott elég gyorsan kicsomagolni egy újabb halkrémes szendvicset, és Emmie Lucynek nevezte el.

– Emmie! Emmie! – Valaki megrángatta a kezét, és Emmie ekkor vette észre, hogy Ruby hozzá beszél.

– Kérsz egy szendvicset? – Ruby a kezébe nyomott egyet, Emmie meg lenézett rá, és próbált nem öklendezni. Halkrémes volt.

– Nem! – felelte élesen, és visszalökte Rubynak. Majd elkapta Miss Rose pillantását, és hozzátette: – Köszönöm, nem. Nem vagyok éhes.

– Van sima vajas kenyér is, Emmie. – Miss Rose átnyújtott neki egy másik papírcsomagot. – Enned kell valamit; még órákig tarthat. Hosszú az út – mondta szelíden.

Emmie biccentett. Túlságosan nyomorúságosan érezte magát ahhoz, hogy megint megkérdezze, hová tartanak; még elsírná magát.

– Hiányzik az a girhes macska? – Joey áthajolt, és tele szájjal beszélt, Emmie pedig undorodva az üléshez préselte magát. Bárcsak ne látták volna meg. Hetekig titokban tartotta Lucyt, de a kiscica egyre szelídebb lett, egy picit kigömbölyödött, és elég okos volt ahhoz, hogy rájöjjön, hogy Emmie – és még több étel – van odabent a házban.

Miss Dearlove kikergette, de Miss Rose láthatóan szerette a macskákat. Amikor azt látta, hogy Lucy az ablakpárkányon ücsörög, vagy a folyosón iszkol az osztályteremnél, akkor halványan elmo-

solyodott, és másfelé nézett, ahelyett, hogy megint kizavarta volna a kismacskát. Akit a szakácsnő nagyon is kedvelt – Lucynek jó érzéke volt ahhoz, hogy elkapja az egeret, és aztán Mrs. Evans lába elé pottyantsa. Ezek után Emmie időnként látott egy tálkát az udvaron, a tűzlépcső tövében – egy tálkát, melyben valaha tej volt.

Hogy vehették rá, hogy hátrahagyja Lucyt, ha igaz, amit mindenki mond, és Londont a földig bombázzák majd? És aztán ott a gáz. Emmie hallotta Miss Rose-t és a szakácsnőt, akik arról beszélgettek, hogy egy különleges gázjelző festékkel kenik le a postaládákat, így azok piros helyett sárgán ragyognának, ha gáz öntené el az utcákat. Úgy hangzott, mintha ez bármelyik nap bekövetkezhetne. Mi lesz Lucyvel, ha ez tényleg megtörténik?

Megborzongott, és egy pillanatra lehunyta a szemét. Látta Lucyt, ahogy a tűzlépcső vasból készült lépcsőfordulójában heverészik és sütkérezik a napon. A kismacska szeretett az oldalán nyújtózkodni, felfedve ezzel rozsdabarna hasát – néha meg manccsal felfelé hanyatt vágta magát. Integetett velük, mintha csak arra kérné Emmie-t, hogy vakarja meg a bolyhos hasát – és aztán ha Emmie rávet-

te magát, Lucy időnként lecsapott rá, és a csuklóját marcangolta. De Emmie nem bánta a karmolásokat.

A többi gyerek dédelgette Lucyt, és a maradékokkal etették, de a cica láthatólag emlékezett arra, hogy Emmie volt az első pártfogója – és mindig visszatért a tűzlépcsőre.

Emmie a múlt éjjel pakolás közben talált egy kosarat. Ugyanabban a limlomos szekrényben hevert, amely az ablakuk előtt állt. Régen bizonyára volt már egy macskájuk – vagy talán piknikezni akartak vele a parkban, bár abban Emmie egyáltalán nem volt biztos, hogy az Otthonban bárki ilyen pompás dologra vetemedett volna. Nem kérdezte meg Miss Dearlove-ot vagy Miss Rose-t, hogy magukkal vihetik-e a macskát – még csak eszébe sem jutott. Annyira egyértelmű volt neki, hogy Lucyt nem hagyhatják hátra. Egyszerűen csak hálás volt azért, hogy nem kell a karjában cipelnie Lucyt, vagy nem kell zsinórt kötnie a nyaka köré. Nem gondolta, hogy a macskának tetszene a vonatozás.

Ám reggeli előtt Lucynek nem volt szokása felbukkanni, hogy átosonjon a konyhán vagy felmásszon a tűzlépcső tetejére. Emmie fél éjszaka ébren

hevert, és ezen emésztette magát. Arra jutott, hogy ki kell mennie az udvarra, és neki kell szólongatnia a cicát. Ha Lucy azt hiszi, hogy extra adag ételt kap, akkor meg fog jelenni. Talán elcsenhetne valamit a konyháról, hogy azzal csábítsa oda.

Amint megszólalt a harang, Emmie magára kapkodta a ruháit. Előkapta az ágy alól a kosarat, és átfurakodott húsz izgatott és rémült gyerek, a lepotyogó papírcsomagok és gázmaszkok, meg a molyirtótól bűzlő télikabátok között – hiszen hiába volt tikkasztó szeptember, ki tudja, meddig lesznek távol?

A szakácsnő megpróbált egyszerre reggelit készíteni, szendvicset csomagolni, és rendet rakni a konyhában. Emmie könnyűszerrel elosont mellette az éléskamrába, és felkapta a zsírosbödönt. Miután halat nem talált, Emmie azt gondolta, hogy a pecsenyezsírnak jó illata lesz. A tűzlépcső alatt állt, a bödönt lengette, és Lucyt hívogatva miákolt és ciccegett.

Miss Dearlove fel-alá futkosott, zabkását öntött a kicsiknek, gombokat varrt vissza, a köztes időben pedig visszaviharzott a konyhába, hogy a sza-

kácsnőtől, Mrs. Evanstől sipítozva húsz szendvicset kérjen.

A konyha melletti átjáróban belebotlott Emmie-be, aki ujjnyi vastag pecsenyezsírral igyekezett a fedeles kosárba csalogatni Lucyt. A kismacska már betette a mellső mancsát, és Emmie azon tűnődött, vajon kockáztasson, és belökje-e a többi részét is.

– Emmie! Az ég szerelmére, miért nincs rajtad kabát? Indulnunk kell! Mi van abban a kosárban? Nem tetted bele a ruháidat, ugye? Be kell csomagolnod úgy, ahogy a többiek.

Emmie elnézett mellette, mire Miss Dearlove beszívta az orcáját.

Lucy látta, hogy Emmie figyelmét elvonták, és megpróbált kitörni a kosárból.

– Ne! – visított Emmie. – Ó, kisasszony, kapja el! – Utánavetette magát, és elkapta a sovány fekete macskát, aki Miss Dearlove szemében ugyanolyan csenevész és csúnyácska volt, mint a kislány. Emmie sápadt volt, és minden eddiginél soványabb, hiszen az ennivalója felét mindig eldugta, hogy odaadja a macskának. A haja már szétcsúszott a vékony fonatból, karja tele karmolásnyomokkal.

– Ez az undorító kóbor állat! Tudhattam volna... – Majd a nevelőnő elnémult, és a kosárra meredt. – Emmie Hatton, ugye, nem gondoltad, hogy magaddal hozod ezt a teremtményt?

Emmie ügyetlenül térdre kecmergett, majd lassan felállt, és a karjában tartotta az izgő-mozgó cicát. Csak állt ott, és az arca meg-megrándult, miközben Lucy a mancsával hadonászott, és még több szálat kihúzott a kardigánjából. A macska nem törődött azzal, hogy éppen megmentenék; éhes volt, és cseppet sem volt ínyére a kosár.

– Muszáj magunkkal vinni – suttogta Emmie, és zöldes szeme nagyra nyílt, ahogy visszanézett Miss Dearlove-ra. Ez nem a szokásos célzatos bámulása volt, ezúttal nem akarta magára haragítani Miss Dearlove-ot. Ez a pánik és a hitetlenkedés elkerekedő szemű pillantása volt. Nem hagyhatták hátra a macskát – túl kegyetlen dolog lett volna. – A bombák... – hebegte.

– Nem viszünk magunkkal macskát, bizonyosan nem egy olyan piszkos kóbor állatot, mint ez itt. Még a rendes háziállatok is... – Elhalkult, és a fejét rázta. – Gyerünk, Emmie, el kell érnünk a vonatot, és át kell szelnünk a fél országot! Miattad fo-

gunk elkésni. Most gyere velem! – Miss Dearlove ki akarta kapni Emmie karjából Lucyt, de Emmie felsikított, és hátraszökellt, mire Lucy fújtatott, bár nem tudta biztosan, hogy kire kellene haragudnia. Küzdött és harapott és karmolt, és végül Emmie kétségbeesett sírással elengedte, a macska pedig átvágott a konyhán meg a mosogatóhelyiségen, és eliszkolt.

– Végre! Most eredj a folyosóra, és keresd meg a kabátodat, mostanra már úton kellene lennünk! Készen van, Mrs. Evans? A gyerekek már sorakoznak – mondta Miss Dearlove a szakácsnőnek, aki a konyhaajtóból figyelte őket.

De Emmie lekuporodott, hogy felemelje a kosarat, és belebámult, mintha nem tudná elhinni, hogy üres.

– Tedd azt le! – vetette oda a kilincset markolva Miss Dearlove.

Emmie összerándult, és visszafeleselt:

– Nem! Meg kell keresnem őt! Magunkkal kell vinnünk!

A nevelőnő megragadta a kosarat, és a másik kezével arcul ütötte Emmie-t. A kislány elejtette a macskás kosarat. A falnak dőlt, és könny szivár-

gott a szeme sarkából. Nem azért sírt, mert Miss Dearlove megütötte, bár fájt neki, hanem mert rájött, hogy ez a valóság – komolyan gondolták. Tényleg maguk mögött hagyják Lucyt.

– Nem tudok mit tenni. – Hallotta, hogy Miss Dearlove ezt mormolja a szakácsnőnek. – Nyavalyás kölyök, szándékosan tette. Hozza magával, rendben van, Mrs. Evans? Nekem mennem kell bezárni.

Emmie érezte, hogy Mrs. Evans karja a vállára fonódik, és a szakácsnő száraz ujjai megcirógatták élénkvörös arcát. Hallotta, hogy az idős asszony gyengéden csettintget, de úgy tűnt, mintha a hangja nagyon messziről hallatszana.

– Gyere, drágaságom! Most szépen velem jössz. Ne aggódj a kiscica miatt; a szomszédban lesz, és szerintem majd szerez magának egy füstölt heringet reggelire. Itt az ideje, hogy elinduljunk.